

Arrest

nr. 324 164 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. RAHOU.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 12 februari 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 13 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u van Pasjtoense origine. U bent een eenentwintigjarige soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Laghorjo in het district Kot in de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw moeder, uw broers en zussen en uw paternale oom, R. (...). Uw vader verbleef meestal in Kaboel omwille van zijn werk voor het leger. Hij was sinds 1391 Afghaanse kalender (AK), soldaat in het leger en volgde daar onder andere een specifieke opleiding om kanonnen te gebruiken. In het dorp Laghorjo bezat uw familie ongeveer 30 jerib landbouwgronden. De meerderheid van jullie gronden werd bewerkt door landbouwers. Op ongeveer vijf jerib kweekte uw paternale oom zelf maïs en tarwe.

Op dertienjarige leeftijd stopte u met school en ging u aan de slag in een winkel van algemene voeding die in het dorp lag en waarvan uw vader de eigenaar was. Het winkeltje lag op een grote bazaar waar nog tal van andere winkels waren. Uw broers hielpen u soms in de winkel en uw paternale oom zorgde ervoor dat de bestellingen voor de winkel in goede banen werden geleid.

Op een namiddag enkele dagen voor de machtsovername kwamen vijf of zes leden van Daesh langs in uw winkel. Ze hadden zakken bij en zeiden dat er wapens inzaten. Ze hebben de zakken in de winkel gezet en zeiden dat ze er de volgende dag om vijftien uur terug om zouden komen. U was bang en zei niets. Ongeveer vijftien minuten nadat de leden van Daesh vertrokken waren sloot u de winkel en ging u naar huis. Thuis vertelde u wat er gebeurd was aan uw paternale oom. Dezelfde nacht is de overheid uw winkel binnen gevallen en hebben ze de wapens van Daesh meegenomen. De dag erop ging uw oom naar de winkel en zag wat er gebeurd was. Uw paternale oom kwam bij de winkel de leden van Daesh tegen op zoek naar hun wapens. Ze zeiden aan uw paternale oom dat ze op zoek waren naar u en u wouden vermoorden. Uw paternale oom stuurde u hierop naar het huis van zijn beste vriend, S. (...), ongeveer 20 minuten van uw huis. U bleef daar drie dagen ondergedoken terwijl uw paternale oom uw reis regelde. Terwijl u daar verbleef, kwamen de leden van Daesh meer dan tien keer langs bij jullie huis om te vragen waar u was. U familie zei steeds dat ze niet wisten waar u was.

U verliet uiteindelijk vijftien dagen voor de machtsovername Afghanistan.

Drie of vier dagen na uw vertrek uit Afghanistan kwam Daesh opnieuw naar uw huis in Laghorjo om te vragen waar u was. Uw broer, H. (...), werd toen door hen geslagen. Sindsdien komen ze elke maand, wanneer ze in de buurt van het dorp zijn, naar uw huis in Laghorjo om aan uw familie te vragen waar u bent. Bovendien hebben de leden van Daesh ook enkele dagen na de machtsovername uw volledige winkel beroofd en vernietigd.

Toen u in Turkije was, kreeg u te horen dat uw vader toen de machtsovername gebeurde op de terugweg van Kaboel naar huis samen met drie collega's werd ontvoerd. Een chauffeur uit jullie dorp, Mirwais, zag alles gebeuren en bracht uw paternale oom op de hoogte. Uw familie heeft sindsdien niets meer vernomen van uw vader.

U zette uw reis verder via Bulgarije, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk en kwam uiteindelijk op 5 januari 2023 aan in België waar u op 6 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u onmiddellijk gedood te worden door Daesh omdat ze u beschouwen als een spion. U vreest ook de taliban omdat ze nu aan de macht zijn en denkt dat u misschien problemen kan krijgen met de taliban omwille van uw vaders tewerkstelling bij het leger.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw eigen taskara en van de taskara van uw vader neer, alsook kopieën van enkele documenten betreffende het werk van uw vader voor het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan omdat Daesh u ervan verdacht te spioneren voor de voormalige overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12/09/2023 (CGVS), p. 28). Nadat Daesh wapens had verstoep in uw winkel hadden leden van de Afghaanse overheid deze namelijk dezelfde dag,

tijdens een nachtelijke operatie in beslag genomen (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent deze problemen met Daesh waren echter behept met vaagheden en onwaarschijnlijkheden waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

U verklaarde dat vijf of zes leden van Daesh naar uw winkel kwamen met enkele zakken met wapens. De leden van Daesh zeiden dat u de wapens in uw winkel moest bewaren en dat ze de zakken met wapens de volgende dag om vijftien uur terug zouden komen ophalen (CGVS, p. 15, 20 & 21).

U slaagde er in de eerste plaats niet in om ook maar enige verklaring te bieden voor het feit dat Daesh net uw winkel uitkoos om hun wapens in te verbergen. Gevraagd waarom u de wapens bij moest houden, antwoordde u dit niet te weten maar dat ze plots naar u kwamen (CGVS, p. 21). U kon verder niet verklaren waarom Daesh u had uitgekozen om de wapen voor hen bij te houden (CGVS, p. 25). Er hadden u ook nog nooit eerder leden van Daesh met dergelijk verzoek benaderd (CGVS, p. 22). Uw familie heeft bovendien nooit de indruk gewekt te willen samen werken met Daesh (CGVS, p. 25). Ze hadden dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u hun wapens zou teruggeven. Het is verder opmerkelijk dat u geen informatie had over andere winkeliers in uw dorp die door Daesh benaderd werden met zulke verzoeken (CGVS, p. 22 & 25). Nochtans kwam Daesh volgens uw verklaringen vaak naar de bazaar (CGVS, p. 25). Kennis over eventuele problemen van andere winkeliers uit uw buurt met Daesh zou u in staat kunnen stellen uw eigen risico bij dergelijk verzoek door de groepering in te schatten waardoor mag verwacht worden dat u zich enigszins zou informeren over de situatie van uw collegawinkeliers. Uw beschrijving van de manier waarop de Daeshleden uw winkel betraden en de wapens achterlieten is ook niet ernstig te nemen: u zou hen herkend hebben door de zwarte vlaggen die ze bij hadden (CGVS, p. 22). Hierbij moet verwezen worden naar objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier waaruit blijkt dat Daesh zelfs toen ze in 2015 een stuk sterker stonden in Kot, geen daadwerkelijke controle hadden over het districtscentrum. Dat ze dan ook in 2021, zes jaar later en kort voor de machtsovername door de taliban, in een regio waar ze geen controle hadden bij klaarlichte dag met hun zwarte vlaggen zichtbaar vijf of zes zakken met wapens in uw winkel plaatsten, ontbreekt alle plausibiliteit.

U kon verder niet vertellen wie de leden van Daesh waren die naar uw winkel kwamen om de wapens af te geven. Gevraagd wie van Daesh het precies waren, zei u dat het vreemde en gemaskerde mannen waren die u niet kende (CGVS, p. 21). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u duidelijk kon zien dat ze bij Daesh hoorden, zei u dat ze het zelf niet gezegd hebben maar dat het door de zwarte vlaggen die ze hadden duidelijk was tot welke groepering ze behoorden (CGVS, p. 22). U heeft echter nooit heeft proberen achterhalen wie deze gemaskerde mannen precies waren (CGVS, p. 25). Nochtans mag verwacht worden dat u en uw familieleden zich zo goed als mogelijk zouden trachten te informeren over de identiteit van de personen die wapens achterlieten in uw winkel en aldus de oorzaak uitmaakten van de problemen waardoor u uw land van herkomst verliet. U bleek evenmin enig plan te hebben om de dag erop door te komen tot Daesh hun wapens gingen afhalen. Gevraagd wat u met de wapens ging doen voordat Daesh ze terug kwam halen, zei u immers louter dat de wapens aan de zijkant lagen en niet zichtbaar waren (CGVS, p. 26). Hierop gevraagd wat u zou zeggen als klanten u vroegen wat er in die zakken zat, antwoordde u dat er in uw winkel veel zakken lagen dus dat niemand zulke vragen zou stellen (CGVS, p. 26). Dat u niet eens had nagedacht over deze situatie klemmt met uw beweerde schrik na dit verzoek van Daesh (CGVS, p. 22).

Uit het voorgaande blijkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat leden van Daesh, enkele dagen voor de machtsovername, u in uw winkel benaderde en vroegen dat u hun wapens even kon bewaren.

Bovendien waren ook uw verklaringen over de nachtelijke operatie waarbij troepen van de Afghaanse overheid de wapens uit uw winkel meenamen vaag en ontoereikend. U verklaarde dat dezelfde dag dat Daesh de wapens kwam brengen, de overheid ze in de nacht kwam ophalen uit uw winkel (CGVS, p. 23). U was op dat ogenblik thuis (CGVS, p. 23). U wist echter niet wie van de Afghaanse overheid het precies waren die de wapens in uw winkel ontdekten tijdens hun nachtelijke operatie (CGVS, p. 23). U verklaarde enkel dat ze een helikopter gebruikten en vermoedde dat het mensen van het leger waren (CGVS, p. 23). Het CGVS acht het voorts weinig aannemelijk dat de veiligheidsdiensten een dergelijke nachtelijke helikopteroperatie op poten zetten louter om vijf of zes zakken wapens in beslag te nemen waarvan ze vernamen dat deze zich in een winkeltje bevonden. U kon daarenboven niet vertellen hoe de overheid op de hoogte was gebracht van de wapens van Daesh in uw winkel (CGVS, p. 23, 24 & 29). U zei dat iemand de informatie doorgaf aan de overheid maar u kon niet zeggen wie het precies was (CGVS, p. 24). U heeft ook nooit pogingen ondernomen om te achterhalen wie dit verteld had (CGVS, p. 24). Het is in deze context frappant dat volgens uw verklaringen de andere winkels in uw buurt open waren op het ogenblik dat Daesh met wapens naar uw winkel kwam maar dat u niet kon vertellen of de winkeliers uit de buurt gezien hebben wat er gebeurde (CGVS, p. 22). Dat vijf of zes leden van Daesh, met duidelijke zwarte vlaggen, ongezien uw winkel zouden binnen gekomen zijn, op een bazaar waar nog veel andere winkels geopend zijn, is overigens hoe dan ook niet ernstig. Daarenboven verklaarde u zelf dat er een persoon uit de buurt, Khaisullah, net voordat Daesh kwam bij u in de winkel was geweest (CGVS, p. 22). Deze persoon zag Daesh binnenkomen (CGVS, p. 23).

Gevraagd waar Khaisullah op dit moment is, zei u dat hij ook gevlucht is bij de machtsovername (CGVS p. 23). U wist echter niet waarheen hij vluchtte noch waarom (CGVS, p. 23). Aangezien Khaisullah volgens uw verklaringen Daesh uw winkel heeft zien betreden, is het opvallend dat u geen extra informatie kon geven over het lot van deze persoon. Uw algemene desinteresse in het wedervaren van een mogelijke kernfiguur in uw relaas die in uw eigen regio woonde en potentieel medeverantwoordelijk was voor het ontstaan van uw problemen met Daesh is niet ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen stellig. Het verbaast tevens sterk dat de autoriteiten u ondanks de nachtelijke operatie met helikopter en de hierop volgende wapenvondst in uw winkel niet eens ondervroegen of arresteerden. Opnieuw kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de autoriteiten verdere informatie zouden trachten te bekomen van de winkelier in wiens winkel zij een dergelijke vondst deden, zeker indien ze het de moeite vonden om bij nacht een dergelijke operatie uit te voeren met aanzienlijke middelen.

Bovendien legde u geen aannemelijke verklaringen over de reactie van Daesh na hun ontdekking dat hun wapens uit uw winkel verdwenen waren. U verklaarde dat de leden van Daesh uw oom benaderden en zeiden dat ze u overal zullen zoeken om u de doodstraf te geven (CGVS, p. 25). Uw oom, die dag na de nachtelijke operatie waarbij de wapens van Daesh werden gestolen aanwezig was in uw winkel (CGVS, p. 24), werd zelf nooit bedreigd door Daesh (CGVS, p. 29). Uw oom stuurde u vervolgens naar het huis van een goede vriend van hem (CGVS, p. 24). U leefde daar drie dagen ondergedoken, twintig minuten verwijderd van uw eigen huis (CGVS, p. 29). In de drie dagen dat u ondergedoken zat kwam Daesh zeker tien keer bij uw familie langs om te vragen waar u was (CGVS p. 29). Deze zeer grondige werkwijze is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat de Daeshleden bij klaarlichte dag uw winkel binnenkwamen om de wapens neer te leggen en hierbij herkenbaar waren door zwarte vlaggen waardoor zij door eender welke getuige konden opgemerkt zijn. Dat zij desalniettemin dermate overtuigd waren van uw verraad dat zij op enkele dagen tijd reeds meer dan tien keer langskwamen louter omdat het uw winkel was, is dan ook allesbehalve overtuigend. Daarbovenop nam uw familie ondanks de vele bezoeken van Daesh geen voorzorgsmaatregelen (CGVS p. 29). Uw verklaringen omtrent wat er gebeurde nadat Daesh ontdekte dat hun wapens gestolen waren, zijn niet ernstig en tasten verder de geloofwaardigheid aan van uw beweerde problemen met Daesh in Afghanistan.

Tot slot dient nog opgemerkt dat u geen enkele kennis had over Daesh in uw regio. Gevraagd wie de belangrijkste commandanten van Daesh waren in uw regio toen u Afghanistan verliet, zei u dat u dat niet wist aangezien u geen contact had met hen (CGVS, p. 13). U wist ook niet wat er na de machtsovername door de taliban gebeurde met de personen van Daesh (CGVS, p. 13). U verklaarde dat ze in de bergen nog steeds actief zijn maar kon geen verdere details geven omdat u voor de machtsovername het land verliet (CGVS, p. 13). Gevraagd of vandaag in uw regio dezelfde commandanten van Daesh actief zijn als toen u daar nog was, zei u daar geen informatie over te hebben (CGVS, p. 13). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich blijvend informeert over zijn belagers. Dat u er niet in slaagde meer concrete informatie te geven hieromtrent ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen in Afghanistan andermaal stellig. Later verklaarde u bovendien dat sommige leden van Daesh zich bij de taliban hebben aangesloten (CGVS, p. 25). U gaf dan ook aan bij een terugkeer naar Afghanistan ook een vrees te koesteren voor de taliban daar zij nu de macht in handen hebben (CGVS, p. 30). Gevraagd naar voorbeelden van leden van Daesh die zich later aansloten bij de taliban, kon u opmerkelijk genoeg geen enkel voorbeeld geven omdat u ze niet persoonlijk kent (CGVS, p. 25). Bovendien had u verder ook geen enkele kennis over de taliban in uw regio. U gaf aan dat u voor de machtsovername Afghanistan verliet dus dat u de lokale talibancommandanten niet kent (CGVS, p. 14). Dit is frappant daar u zelf aanhaalde dat de taliban ook voor de machtsovername soms aanwezig waren in uw regio van afkomst (CGVS, p. 14). U heeft nochtans nog steeds contact met uw familieleden in Afghanistan waardoor u zich hierover verder kon informeren (CGVS, p. 6). Door uw absolute gebrek aan kennis over de taliban en Daesh slaagde u er niet in een vrees ten aanzien van deze groeperingen aannemelijk te maken

Gezien het bovenstaande bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan problemen had met Daesh, bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de nasleep van uw problemen nadat u Afghanistan verliet. Bovendien waren uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen na uw vertrek ook op zich vaag.

Om te beginnen was u vaag omtrent het lot van uw winkel na uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd wat er met uw winkel gebeurde toen u het land verliet, zei u dat Daesh vijftien dagen voor de machtsovername alles uit de winkel had gestolen (CGVS, p. 9). Later verklaarde u dat, enkele dagen na uw vertrek Daesh uw volledige winkel vernietigd heeft (CGVS, p. 25). Wanneer dit precies gebeurde kon echter niet zeggen (CGVS, p. 26). U wist enkel dat u zich in Turkije bevond toen u het nieuws vernam (CGVS, p. 26). Het is opvallend dat u in eerste instantie niets verklaarde over de vernieling van uw winkel toen u gevraagd werd wat er na uw vertrek uit Afghanistan met uw winkel is gebeurd en vervolgens vaag bleef over wanneer deze vernieling plaatsvond. Bovendien staaft u uw verklaringen over de vernietiging van uw winkel met geen enkel bewijs. Gevraagd of u kon bewijzen dat uw winkel vernietigd werd, antwoordde u dat er geen bewijzen

zijn in uw land (CGVS, p. 26). Uw oom had ook geen foto's getrokken omdat dat levensgevaarlijk zou zijn (CGVS, p. 26). Door uw gebrek aan bewijzen omtrent de vernieling van uw winkel door Daesh, blijft uw verklaring hieromtrent een blote bewering.

Verder zouden enkele leden van Daesh drie of vier dagen na uw vertrek voor het eerst naar uw huis in Kot zijn gekomen en aan uw familie gevraagd hebben waar u was (CGVS, p. 15 & 16). Sindsdien komt Daesh elke maand, als ze in de buurt zijn kijken of u al terug bent gekeerd (CGVS, p. 16). Gevraagd wie het precies waren die u kwamen zoeken, zei u dat nu de taliban aan de macht is maar dat Daesh ook nog actief is (CGVS, p. 16). U verklaarde dat het gemaskerde, wrede mensen waren (CGVS, p. 16). Uw familie herkende hen niet maar u verklaarde wel dat het mensen van Daesh waren (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u wist dat het leden van Daesh waren, antwoordde u louter dat u met niemand anders problemen had (CGVS, p. 16). Deze maandelijkse bezoeken door Daesh maken het bovendien des te ongeloofwaardiger dat u op geen enkel moment iets ondernam om u verder te informeren over de in uw regio aanwezige Daesh en taliban.

Uit het voorgaande volgt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u in Afghanistan ondervond met Daesh noch aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek uit Afghanistan omwille van deze problemen.

Tot slot dient nog aangestipt dat u er ook niet in bent geslaagd een vrees aannemelijk te maken naar aanleiding van de werkzaamheden voor uw vader voor het Afghaanse leger. U verklaarde bij de DVZ dat u omwille van de militaire werkzaamheden van uw vader misschien ook problemen zou gekregen hebben in Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U beweerde dat uw vader rond 1391 AK het Afghaanse leger begon te dienen en dat hij sinds de machtsovername verdwenen is (CGVS, p. 9 & 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Eerst en vooral bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij het Afghaanse leger vaag en ontoereikend. U verklaarde dat uw vader was tewerkgesteld in Kaboel (CGVS, p. 10 & 18) en dat hij slechts om de acht of negen maanden voor één nacht naar huis kwam (CGVS, p. 10). De laatste keer dat uw vader naar huis kwam was ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 10). Echter, daar waar u verklaarde dat u misschien ook omwille van het werk van uw vader problemen zou kunnen krijgen in Afghanistan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Uw verklaringen over de werkzaamheden van uw vader voor het Afghaanse leger bleven gedurende het persoonlijk onderhoud echter oppervlakkig.

U verklaarde dat uw vader een soldaat was in het leger, dat hij een specialist was in de bediening van het kanon en dat hij in een bataljon zat (CGVS, p. 9). Om bij het leger te gaan volgde uw vader volgens uw verklaringen in 1391 AK een basisopleiding van vier weken in Kaboel en vervolgens nog een bijkomende opleiding van zes maanden om met een kanon te leren werken (CGVS, p. 19). Verder bleven uw verklaringen over de werkzaamheden van uw vader in het leger echter oppervlakkig. Zo kon u over het bataljon waarin uw vader werkte verder geen informatie geven noch wist u iets meer over de specialisatie van uw vader, het kanon (CGVS, p. 19). U wist ook niet meer wat de naam was van de commandant van uw vader (CGVS, p. 11). Ook over de concrete functie van uw vader binnen het leger was uw kennis beperkt. Gevraagd wat uw vader precies moest doen in het leger antwoordde u dat u zelf niet voor het leger heeft gewerkt (CGVS, p. 10). U vervolgde deze stelling met een vage en algemene omschrijving van de taken van uw vader namelijk: het uitvoeren van operaties met zijn collega's op frontlinies, vechten, mensen beveiligen, bewaken (CGVS, p. 10). Gevraagd of uw vader nog andere collega's had die het kanon konden bedienen, bleef u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS, p. 19). U verklaarde verder dat uw vader gestationeerd was in Kaboel maar dat hij soms naar andere plaatsen werd gestuurd om een operatie uit te voeren (CGVS, p. 19). U kon echter geen enkel voorbeeld geven van zo'n operatie omdat die informatie vertrouwelijk was en uw vader hier dus nooit iets over vertelde (CGVS, p. 19).

U legde bovendien enkele documenten neer ter staving van het werk van uw vader. Er dient hierbij echter opgemerkt dat u enkel bijzonder vage en onduidelijke kopieën van de documenten met betrekking tot het werk van uw vader neerlegde welke in geen geval de appreciatie van de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het werk van uw vader wijzigen. Integendeel, zelfs uit deze kopie van slechte kwaliteit blijkt duidelijk dat het een door knip- en plakwerk in elkaar geknutselde badge betreft waarbij de namen van uw vader en grootvader dan nog in een ander lettertype, andere lettergrootte en deels zonder hoofdletters vermeld worden. Dat uw vader aan de hand van deze kaart de toegang verkreeg tot een basis (CGVS, p. 19) is niet ernstig. Een dergelijk document ondergraaft dan ook eerder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders tewerkstelling dan dat zij deze ondersteunt. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021

(beschikbaar

op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Gezien het bovenstaande slaagde u er niet in aannemelijk te maken uw vader was tewerkgesteld in het Afghaanse leger bijgevolg kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader omwille van zijn werkzaamheden ontvoerd werd. Daarenboven verklaarde u zelf dat u niet wist of uw vader werd meegenomen omwille van zijn werk of omwille van uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met Daesh (CGVS, p. 30). Bovendien schoten uw verklaringen betreffende de ontvoering van uw vader opnieuw tekort.

Zo kon u slechts weinig details geven over de verdwijning van uw vader. Volgens uw verklaringen werd uw vader na de machtsovername in het districtscentrum van Kot, samen met twee andere personen, gearresteerd en meegenomen en is er sindsdien geen nieuws meer over uw vader noch over de twee personen die samen met hem verdwenen (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen zag een lokale chauffeur uit jullie dorp, Mirwais, alles gebeuren waarna hij belde naar uw paternale oom om te vertellen wat er gebeurde (CGVS, p. 16). Verder kon u weinig vertellen over de verdwijning van uw vader. U wist niet wie uw vader ontvoerde (CGVS, p. 17 & 30). U verklaarde louter dat Mirwais vertelde dat de ontvoerders van uw vader zwarte vlaggen op hun kleren hadden (CGVS p. 30). U verklaarde verder niet te weten wie van de groepering het precies waren dat uw vader meenamen (CGVS, p. 30). Uw paternale oom of uw familie heeft opvallend genoeg ook niets ondernomen om meer te weten te komen over de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 16 & 17). Deze weinig gedetailleerde en aannemelijke verklaringen over de ontvoering van uw vader volstaan niet om zijn verdwijning aannemelijk te maken, laat staan dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen blijken.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het betreffen louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De kopie van uw taskara is hoogstens een aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde dient gesteld over de kopie van de taskara van uw vader.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war'

waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer

belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 12 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS, zijnde verweerder, niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 13 februari 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Bijkomende stukken inzake tewerkstelling vader,
- Dreigbrieven Taliban,
- Verklaring werkgever,

2.4 De aangevoerde middelen

Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het derde middel voert de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker haalt in zijn eerste middel kort theoretisch de formele, dan wel materiële motiveringsplicht aan en geeft daarbij aan dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd zou zijn. Daarbij geeft verzoeker theoretisch aan dat het niet aan verweerder is om de bewijswaarde van de verschillende stukken

te ontkrachten en dat verweerder enkel de meest nadelige interpretatie in deze weerhouden zou hebben. Indien verweerder deze elementen correct beoordeeld zou hebben, was er wel tot een correcte beslissing kunnen gekomen zijn.

Verzoeker is van mening dat hij gedetailleerde verklaringen afgelegd heeft in verband met zijn problemen met Daesh. In dit verband citeert hij een aantal van zijn verklaringen en stelt dat hij talrijke stukken voorgebracht heeft die betrekking hebben op deze verklaringen. Verweerder zou niet correct gebruik gemaakt hebben van de verplichting om rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Verzoeker wijst er in dit verband onder meer ook op dat hij slechts beperkt geschoold is, destijds relatief jeugdig was, slechts laag geschoold is en kwetsbaar zou zijn. Er zou enkel rekening gehouden zijn met wat hij niet weet en verzoeker benadrukt hierbij dat hij ernstige inspanningen geleverd heeft om zijn verzoek te staven.

Hetzelfde geldt volgens hem voor de verklaringen inzake de tewerkstelling van zijn vader. Hij geeft aan gedetailleerde informatie gegeven te hebben en meent het voordeel van de twijfel te verdienen. Hiervoor verwijst verzoeker opnieuw onder meer naar zijn jeugdige leeftijd.

Ten aanzien van de voorgebrachte documenten geeft verzoeker aan dat deze wel degelijk authentiek zouden zijn. Verweerder zou deze essentiële documenten eenvoudigweg aan de kant schuiven. Dit des te meer daar verweerder een aantal stukken wel aanvaardt. Het is niet aan verweerder om een selectie van stukken onbetrouwbaar te verklaren en als gesolliciteerd af te doen.

Samenvattend is verzoeker van mening dat verweerder aan zijn verklaringen slechts een negatieve interpretatie geeft daar waar zijn verklaringen beweerdelijk duidelijk zouden zijn. Verweerder zou spijkers op laag water zoeken, hem absoluut het voordeel van de twijfel geweigerd hebben en steeds gekozen hebben voor de meest negatieve interpretatie. Als er onduidelijkheden waren, had verweerder door moeten vragen. Verzoeker geeft aan dat hij het maximale gedaan heeft om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht en heeft ook aangegeven waarom hij soms niet op de hoogte was van bepaalde details.

In het tweede middel werpt verzoeker op dat hij vreest voor zijn leven omwille van zijn specifieke profiel. Hij zou immers familielid zijn van een persoon die voor het leger gewerkt heeft. Zeker nu de Taliban een grote greep hebben op zijn regio van herkomst. Daarbij wijst hij er op dat de Taliban uitdrukkelijk aangegeven hadden niet te vluchten naar het buitenland en dat hij tegen deze instructie ingegaan is. In hoofde van verzoeker zou er dan ook een gegronde reden zijn om te vrezen voor vervolging en dit als deel van een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging.

In het derde middel werpt verzoeker nog op dat er ten onrechte niet voldoende geoordeeld zou zijn over de toekenning van de subsidiaire bescherming. Er zouden wel degelijk redenen zijn om hem deze bescherming te verlenen. Verzoeker zou verklaard hebben dat hij een risico loopt en vreest voor zijn leven. Er zou nagegaan moeten worden of er een risico bestaat op ernstige schade en bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of buitenlands gewapend conflict.

Vervolgens gaat verzoeker nog nader in op de volgens zijn eigen bewoordingen mogelijke verwestering. Hij wijst er daarbij op dat hij in de zomer van 2021 Afghanistan verlaten heeft, sedert geruime tijd in Europa verblijft, een woordje Nederlands kent en intussen een ruime vriendenkring uitbouwde. Er zouden bijgevolg een aantal elementen zijn die cumulatief zouden moeten leiden tot het besluit dat er sprake zou zijn van verwestering. Verzoeker ontvluchtte zijn land op relatief jonge leeftijd, komt uit een conservatief dorp en dan nog bovendien uit de provincie Nangarhar, heeft de voeling met de Afghaanse maatschappij verloren door een lang verblijf in Europa tijdens zijn vormende jaren en maakt gebruik van sociale media zoals Facebook en TikTok wat in tegenspraak zou zijn met de onderrichtingen van de Taliban.

Zelf zou hij misschien niet beseffen hoe verschillend hij intussen is en bij een cumulatieve beoordeling van deze elementen kan hij bij terugkeer beschouwd worden als extreem verwesterd. Verweerder zou daarbij gefaald hebben bij diens onderzoeksplicht en dit nog meer vermits verzoeker bij het persoonlijk onderhoud een verklaring neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij in de horeca werkzaam is.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten hierover anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel van door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt. Verzoeker laat de overige motieven uit de bestreden beslissing ongemoeid.

Verzoeker zegt Afghanistan te hebben verlaten omdat hij door Daesh verdacht wordt te spioneren voor de vroegere overheid. Daesh zou hem immers gevraagd hebben wapens in zijn winkel te verstoppert. Later werden deze na een nachtelijke operatie door de Afghaanse overheid meegenomen. De verklaringen van verzoeker over deze problemen met Daesh zijn echter onduidelijk en verweerder besluit dat deze ongeloofwaardig zijn.

Volgens verzoeker kwamen vijf of zes leden van Daesh naar zijn winkel met zakken wapens. Ze vroegen hem om de wapens te bewaren en zouden deze de volgende dag ophalen. Hij kan echter niet uitleggen waarom Daesh juist zijn winkel uitkoos of waarom hij een verzoek om wapens op te slaan kreeg. Ook was er geen eerdere interactie met Daesh die deze situatie zou verklaren. Zijn familie had geen interesse om samen te werken met Daesh en er was geen reden om te geloven dat hij de wapens zou teruggeven. Verzoeker had geen kennis van andere winkeliers die problemen met Daesh hadden, ook al ging Daesh volgens hem vaak naar de lokale markten en zouden zij zich hier regelmatig begeven hebben.

De beschrijving van hoe Daesh zijn winkel binnenging en wapens achterliet is inderdaad bedenkelijk, vooral gezien de informatie dat zij ook reeds in 2015 geen controle hadden over het gebied waar verzoeker verbleef. Verzoeker wist ook niet wie de Daeshleden waren die bij hem waren, en hij probeerde ook niet uit te zoeken wie het dan wel waren. Dit gebrek aan nieuwsgierigheid over de identiteit van zulke figuren en de hieraan verbonden gevaren weerspiegelt zich in de verklaringen die het dan ook niet toelaten te oordelen dat deze zonder meer als geloofwaardig aanzien kunnen worden.

Verzoeker had evenmin enig plan of voornemen voor de periode nadat Daesh de wapens had afgegeven in zijn winkel. Hij zei dat de wapens aan de zijkant van zijn winkel lagen en niet zichtbaar waren en dat klanten waarschijnlijk niet zouden vragen wat erin zat vermits er wel meer goederen in de winkel lagen. Blijkbaar hield verzoeker er zelfs niet eens rekening mee dat klanten eventueel de wapens wel zouden ontdekken of toch minstens vragen zouden stellen. Van enig plan in dit verband was geen sprake.

Verzoeker kan het dan ook op geen enkele wijze aannemelijk maken dat Daesh hem had benaderd om wapens op te slaan vlak voor de, toch wel ingrijpende, machtsovername door de Taliban in Afghanistan. Zijn uitleg over de nachtelijke operatie van de overheid was ook vaag. Hij vertelde dat de overheid de wapens op dezelfde dag dat Daesh ze had gebracht, had opgehaald, maar kon over de specifieke operatie van de overheid niets concreets vertellen. De overheid zou zich ook niet verder bij hem gemanifesteerd hebben. Het is erg bevreemdend dat er in de winkel van verzoeker wapens aangetroffen zouden worden en dat hij niet eens gehoord zou worden in dit verband. Ook kon hij geen enkele persoon identificeren of aangeven die

verbonden zou zijn aan deze operatie.

Verzoeker zei dat iemand de overheid inlichtte over de wapens, maar hij wist niet wie dat was. Het was ook opmerkelijk dat andere winkels open waren toen Daesh zijn winkel binnenkwam en dat niemand merkte wat er gebeurde. Hij vroeg naar een persoon uit de buurt die getuige was van de gebeurtenis, maar had ook geen informatie over het lot van deze persoon en dit alhoewel ook deze persoon om dezelfde reden het land verlaten had en hun lot dan ook innig verbonden is.

De reacties van Daesh na de ontdekking van de wapens en zoals beschreven door verzoeker lijken bijzonder ongeloofwaardig. Zijn oom zou enerzijds door Daesh zijn benaderd, maar werd nooit bedreigd door hen. Verzoeker was drie dagen ondergedoken, maar ondanks de zeer frequente bezoeken van Daesh aan zijn familie ondernamen ze geen voorzorgsmaatregelen en volstond de loutere melding dat hij er niet was klaarblijkelijk om de dreiging van Daesh af te wenden.

Verder had verzoeker geen diepgaande kennis over Daesh in zijn regio. Hij wist niet wie de commandanten waren en kon geen voorbeelden geven van leden die zich bij de Taliban hadden aangesloten alhoewel hij wel deze vrees uitdrukte. Bovendien gaf hij aan dat hij contact had met zijn familie in Afghanistan, maar hij demonstreerde geen kennis over de situatie.

Verzoeker slaagde er dus niet in aannemelijk te maken dat hij problemen had met Daesh, wat zijn verklaringen over wat er na zijn vertrek gebeurde, ongeloofwaardig maakte. Hij was ook vaag over wat er met zijn winkel gebeurde na de feiten en zijn vertrek naar het buitenland. Zijn verklaringen zijn niet in lijn met elkaar en daarenboven kon hij geen bewijs bieden voor de vernietiging ervan door Daesh.

De verklaringen in verband met de veelvuldige en regelmatige bezoek van Daesh zijn erg opmerkelijk en laten niet toe om te besluiten dat er inderdaad een dreiging uitgaat van Daesh, dan wel vanuit de Taliban. Echte details en precieze draagwijdte zijn verzoeker niet bekend.

Verzoeker kon ook geen geloofwaardige angst onderbouwen over de werkzaamheden van zijn vader in het Afghaanse leger. Zijn kennis over het werk van zijn vader was vaag en oppervlakkig. In ieder geval komt verzoeker niet veel verder dan een aantal bewering in verband met het door zijn vader bediende kanon. De praktische kanten van deze bezigheid zijn verzoeker eigenlijk zo goed als volledig onbekend. Verzoeker legde wel een aantal documenten voor, maar ze boden geen overtuigende ondersteuning voor zijn beweringen en geven duidelijk de indruk niet authentiek te zijn.

Uiteindelijk slaagde verzoeker er niet in te bewijzen dat zijn vader in het Afghaanse leger werkte, waardoor zijn verklaringen over zijn problemen met Daesh en de ontvoering van zijn vader ongeloofwaardig waren.

Hij kon inderdaad weinig details geven over de verdwijning van zijn vader. Na de machtsovername werd zijn vader, samen met twee anderen, gearresteerd en sindsdien is er niets meer van hem of de andere mensen gehoord. Een lokale chauffeur zag alles en belde de oom van de verzoeker om het te vertellen. De verzoeker weet niet wie zijn vader ontvoerde, alleen dat de ontvoerders zwarte vlaggen droegen. De familie heeft eigenlijk niets ondernomen om ook maar iets meer te weten te komen over de verdwijning. Een gegronde vrees voor vervolging blijkt hier alleszins niet uit. De documenten die de verzoeker ter beschikking heeft en aan verweerder overmaakte, zijn kopieën waarvan de echtheid op geen enkele wijze kan worden bevestigd, inclusief de kopieën van de identiteitsbewijzen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bij de aanvullende nota voegt verzoeker nog bijkomende stukken die afkomstig zouden zijn uit Afghanistan en welke enerzijds betrekking zouden hebben op de tewerkstelling van zijn vader en anderzijds op dreigbrieven die vanwege de Taliban ontvangen zouden zijn. Eerst en vooral dient er hierbij opgemerkt te worden dat deze stukken voor het overgrote deel wellicht in het Pashtou zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling. Enkele stukken (bijvoorbeeld de -vermoedelijke- legerbadje en bankkaart) bevatten een

tekst in het Engels. Hierbij wijst de Raad op artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad niet toelaat de documenten in overweging te nemen daar het werd opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De legerbadge en bankkaart zijn alleszins geenszins van aard om de vaststellingen van verweerder te ontkrachten en kunnen niet leiden tot een ander besluit. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde documenten behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Het is niet aan de Raad om te bewijzen dat feiten niet waar zijn en evenmin is het de taak van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de betrokkene aan te vullen. Een document is daarbij slechts één element in het relaas van de betrokkene en de bewijswaarde ervan hangt af van de verklaringen van de betrokkene zelf en andere objectieve elementen. De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Daarbij wijst de Raad er bovenal nog op dat de beweerde bankkaart als werkgever of autoriteit het “*Ministry of defiance*” vermeldt wat meer dan ernstige vragen doet rijzen over de waarachtigheid van een dergelijk stuk.

Ter zitting en ook in zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België waarbij hij in zijn eigen bewoordingen verwijst naar een zogenaamde “verwestering”. Hij wijst daarbij op het feit dat hij al een tijdje in het buitenland en dan meer specifiek in België verbleven heeft. Daarnaast heeft hij ondertussen een woordje Nederlands geleerd en daarnaast heeft hij hier een uitgebreide vriendenkring. Daarnaast merkt hij op dat hij een negatieve indruk zal wekken door de jonge leeftijd waarop hij vertrok, de conservatieve omgeving waar hij naar zou moeten terugkeren, zijn verblijf in het zogenaamde Westen onder meer beweerdelijk tijdens zijn vormende jaren en zijn gebruik van sociale media. Er zou hem een verwestering toegeschreven kunnen worden en bijgevolg zou hij een vrees voor vervolging of ernstige schade kunnen ondervinden. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker ook nog een document waarin zijn werkgever zijn appreciatie uitdrukt voor verzoeker. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghaanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024). Ook uit de aanvullende nota van verweerder van 12 februari 2025 kan geen ander besluit genomen worden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de Taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en is opgegroeid in Afghanistan, dat hij op latere leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zich als praktiserende moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Het volgen van onderwijs in België, het werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering. Overigens merkt de Raad op dat uit de aanvullende stukken van verzoeker blijkt dat hij werkzaam is in de tuinbouw en niet in de horeca zoals wel wordt opgemerkt in het neergelegde verzoekschrift.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1 In het derde middel van zijn verzoekschrift en eveneens ter zitting houdt verzoeker voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt met een algemene verwijzing naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht of hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden.

Nochtans zou dezelfde wet dit voorschrijven. Er zou minstens een onderzoek gedaan moeten worden naar de regio van verzoeker en de risico's in dit verband. Ook ten aanzien van de mogelijkheid op willekeurig geweld zou er een onderzoek gevoerd moeten worden. Indien een dergelijk onderzoek gedaan zou zijn, zou dit volgens verzoeker aangewezen moeten hebben dat er wel degelijk reden is tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral blijkt dat er in de bestreden beslissing duidelijk een uitgebreide motivering aanwezig is ten aanzien van deze zogenaamde subsidiaire bescherming en dit in weerwil van wat verzoeker voorhoudt.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsvername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdlyk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.8 De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.9 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.10 De Raad wijst erop dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.11 Waar verzoeker in diens vordering eigenlijk ook nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE